

holde sikkert en Adkomst til at faae saadanne Penge til 4 Procent, da de ikke ret vel kunne andringes mod anden Sikkerhed end faste Eiendomme. Grunden, hvorfor jeg skal tillade mig at stemme for dette Lovforslag, er imidlertid den, at det virkelig bærer en om end snever Vej fremad til en Frihed, som jeg troer af sig selv mere og mere vil gjøre sig gjældende, hvorved man da, som jeg haaber, i en ikke fjern Fremtid vil komme til at see, at der ikke er nogen meget stor Fare ved aldeles at frigjve Rentefoden, og at man da kan naae det Punkt, som jeg idethale anseer for at være det afgjort uskellige. Jeg skal iøvrigt bemærke, at jeg troer, at man langt bedre kunde virke for Landeieendomsbesiddernes Fary med Hensyn til Letheden ved at faae Penge, naar man arbejdede paa at samle Capitalerne, hvilket vistnok endnu langtfra er skeet i det Omfang, hvori det burde være skeet. Det er yttret af en æret Landstingsmand, som først havde Ordet i denne Sag, (Thalbitzer) da han talte om Overtormynderiernes Penge, at der i den Henseende var Banffelligheder tilstede paa Grund af den Naade, hvorpaa de nu blive forvaltede, og jeg kan ikke negte, at saalange man holder Overtormynderi-Capitalerne som særskilte Capitaler hver for sig, istedetfor at lade dem bestyre massevis, lægger man dert en uhyre Hindring i Veien for, at Capitalerne kunne blive samlede og blive anbragte navnlig i Prioritetslaan. Der vil, troer jeg, gjøres meget mere for at skaffe dem Penge, der behøve Laan og have fuld Sikkerhed at stille, naar man samler disse Capitaler og ikke, som nu, overterer, at 715 Rd. 3 Mk. 11 St., der tilhøre Marie Kirstine, ere tillaaens, hvilket er, som det forekommer mig, aldeles absurd. Ved at samle Capitalerne og lade dem paa den Naade blive udlaante, vil der gjøres overordentlig meget mere, end der kan gjøres ved den formeentlige Beskyttelse, som der skulde være i dette Lovforslag.

Sehmann: Jeg troer ikke, at Nogen vil have mig mistænkt for, at jeg ved det Bar-Ord, jeg sagde, skulde have villet give en udtømmende Fremstilling af en Sag, der ikke blot hører til Nationaloeconomiens klareste og meest afgjorte Spørgsmaal, men som selv hos os er blevet mangesidigt drøftet. Jeg skal dernæst bemærke, at jeg allerede har en temmelig stor Dvælse i at paalægge mig den Selvfornægtelse at tage imod det mindre Gode, naar jeg ikke kan opnaae det større, men jeg har i denne Sag ikke kunnet komme til den Erkendelse, at denne Lov vil være et Gode, der er at foretrække den nuværende Tingenes Tilstand, fordi denne umuligt kan holde sig, og derfor sikkert om ikke lang Tid paa en fuldstændig og udtømmende Naade vil blive rettet, naar man giver de Fordomme, som ere den eneste Hindring derfor, Tid til at hende. Jeg kan navnlig ikke anerkende, hvad den høitærede Indenrigsminister har anført som det Gæste, der efter hans Mening kan holde Stik, at der, hvis Rentefoden strax gaves fri ogsaa for faste Eiendomme, skulde tilveiebringes et overordentligt Røre, som kunde medføre en øieblikkelig Fare for Landeieendommene. Jeg skal først og fremmest bede fastholdt, at Intet er fjernere fra min Tanke, end at tale for en høj Rentefod, jeg troer ved at tale for en fri Rentefod netop at tale for en lav Rentefod, som intet Lovbud kan fremtvinge, men som i saa høj Grad, som den tilstedeværende Formuenhed til hver given Tid gjør det muligt, af sig selv vil indtræde som Concurrencens naturlige Folge, naar man kun giver Capitalerne fuld Frihed til at røre sig.

Rettelser.

- Nr. 43, Sp. 640, Lin. 5 f. o.: udenfor læs: indenfor.
 — Sp. 641, Lin. 19: „de to Halvdele“ læs: „de to Hoveddele.“